

Program wychowawczy > Klasa V > Wartość XXIX > Wartości zawarte w spotkaniu z obcokrajowcem

IV. NAUCZANIE RELIGIJNE

4.1. NAUCZANIE PAPIESKIE

„Podobnie jak dzieje się w życiu człowieka, który realizuje się w pełni poprzez przychylnie otwarcie się na drugą osobę i wielkoduszny dar z siebie, także kultury, tworzone przez ludzi i służące ludziom, winny się kształtować dzięki takim procesom jak dialog i budowanie wspólnoty na bazie pierwotnej i fundamentalnej jedności ludzkiej rodziny, dzieła rąk Boga, który «z jednego człowieka wyprowadził cały rodzaj ludzki» (Dz 17,26). W tej perspektywie dialog między kulturami, będący tematem niniejszego Orędzia na Światowy Dzień Pokoju, jawi się jako potrzeba wpisana w samą naturę człowieka i kultury. Kultury, w których pierwotna jedność ludzkiej rodziny wyraża się w różnorodnych i genialnych formach, znajdują w dialogu gwarancję zachowania swojej specyfiki, a zarazem wzajemnego zrozumienia i komunii. Pojęcie komunii, które ma źródło w chrześcijańskim objawieniu, a najdoskonalszy wzorzec w Bogu w trójcy Jedynym (por. J 17,11. 21), nie oznacza nigdy bezbarwnej jednolitości ani przymusowej uniformizacji czy upodobnienia; jest raczej wyrazem zbieżności wielokształtnych i zróżnicowanych rzeczywistości i dlatego staje się znakiem bogactwa i zapowiedzią rozwoju. Dialog pozwala dostrzec, że różnorodność jest bogactwem, i skłania umysły ludzi do wzajemnej akceptacji, prowadzącej do autentycznej współpracy, zgodnej z pierwotnym powołaniem całej ludzkiej rodziny do jedności. Dialog jest zatem znakomitą narzędziem budowania cywilizacji miłości i pokoju, wskazanej przez mego czcigodnego poprzednika, papieża Pawła VI, jako ideał, na którym winno się wzorować życie kulturalne, społeczne, polityczne i ekonomiczne naszej epoki. Na początku trzeciego tysiąclecia trzeba znów wskazywać drogę dialogu światu nękanemu przez liczne konflikty i przemoc, który czasem poddaje się zniechęceniu i nie potrafi osiągnąć wzrokiem widnokręgu nadziei i pokoju”.

Jan Paweł II, *Dialog między kulturami drogą do cywilizacji miłości i pokoju*. Orędzie na Światowy Dzień Pokoju, 1.01.2001, „L’Osservatore Romano” 2001, nr 2 (10), s. 26.

„Na mocy mojego posłannictwa apostołskiego, w sercu kolegalności Kościoła Powszechnego oraz w łączności i w zgodzie z Kościołami lokalnymi, czuję ciężącą na mnie odpowiedzialność za umocnienie stosunków Stolicy Apostolskiej ze wszystkimi kulturami, zapewniając także specjalne relacje we współpracy międzynarodowej, w łonie rodziny narodów,

Program wychowawczy > Klasa V > Wartość XXIX > Wartości zawarte w spotkaniu z obcokrajowcem

czyli wielkich wspólnot ludzi, których łączą różne spoiwa, ale nade wszystko właśnie kultura”.

Jan Paweł II, *Powołanie do życia Papieskiej Rady do spraw Kultury*, Rzym, 20.05.1982, tegoż, *Wiara i kultura. Dokumenty, przemówienia, homilie*, wyd. Polski Instytut Kultury Chrześcijańskiej, Fundacja Jana Pawła II, Rzym 1986, s. 163.

4.2. PISMO ŚWIĘTE

„Jezus, nawiązując do tego, rzekł: «Pewien człowiek schodził z Jeruzalem do Jerycha i wpadł w ręce zbójców. Ci nie tylko go obdarli, lecz jeszcze rany mu zadali i zostawiwszy na pół umarłego, odeszli. Przypadkiem przechodził tą drogą pewien kapłan; zobaczył go i minął. tak samo lewita, gdy przyszedł na to miejsce i zobaczył go, minął. Pewien zaś Samarytanin, wędrując, przyszedł również na to miejsce. Gdy go zobaczył, wzruszył się głęboko: podszedł do niego i opatrzył mu rany, zalewając je oliwą i winem; potem wsadził go na swoje bydlę, zawiózł do gospody i pielęgnował go. Następnego zaś dnia wyjął dwa denary, dał gospodarzowi i rzekł: Miej o nim staranie, a jeśli co więcej wydasz, ja oddam tobie, gdy będę wracał. Kto z tych trzech okazał się, według ciebie, bliźnim tego, który wpadł w ręce zbójców? On odpowiedział: ten, który mu okazał miłosierdzie. Jezus mu rzekł: Idź, i ty czyn podobnie!» (Łk 10,30-37)”.

Por. Kpł 17,1-15; Łk 11,5-8. 37-41; Rz 12,1-21.

4.3. KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

„Uczynkami miłosierdzia są dzieła miłości, przez które przychodzimy z pomocą naszemu bliźniemu w potrzebach jego ciała i duszy. Pouczać, radzić, pocieszać, umacniać, jak również przebaczać i krzywdy cierpliwie znosić – to uczynki miłosierdzia, co do duszy. uczynki miłosierdzia, co do ciała polegają zwłaszcza na tym, by głodnych nakarmić, bezdomnym dać dach nad głową, nagich przyodziać, chorych i więźniów nawiedzać, umarłych grzebać. Spośród tych czynów jałmużna dana ubogim jest jednym z podstawowych świadectw miłości braterskiej; jest ona także praktykowaniem sprawiedliwości, która podoba się Bogu (KKK 2447)”.

Por. KKK 39; 2241.